

Memento MORI

Marien

Jsi trošku do větru
a trošku do slunce jak střepy v sametu,
jak hrášek v peřince a tvé vlasy tančí
valčík štětců v paletách

Jsi věčný otazník
a zcela beznadějný případ romantik,
druh téměř vymřelý a míváš hlavu v mracích
za kopcem smůly na patách

Jsi radost vtělená a v očích tisíc čertů máš schovaných
Jsem jen mírně splašená, málo si vážím volných dnů slunečných

Nemáš vůbec ponětí,
jak rychle všechno dobré ve zlém odletí,
jak ztrácím dech, když přicházíš a tiše ptáš se, co je ti

R: Čas není náš, kdo sklízí vítr ten si může blahopřát
Někdo se umí celý život strachovat
Že se už víckrát nenarodí
Ráno odzíváš, ještě se zvládnem do zrcadel podívat
A v každé dlani můžeš snadno rozeznat písmeno M
Memento mori, memento mori...

Co o přežití víš,
vždyť ze všech úspěchů mě šmahem vyléčíš,
Děláš to schválně pokaždé když vzývám ďábla
ty se objevíš

Jen se dusíš v brnění
Mávnutím proutku výdech v nádech proměním
a živou vodou všechny tvé nádoby stínů
už brzy naplním

Mám náruč dokořán, marně se snažím oblétnout svůj celý svět
Až si vlci nacpou chřtán, bouřky pak přejdou uvidíš, co nevidět

Dá se touhle cestou jít
Jsme jen dva střelci co se snaží pochopit
Světlo a tmu, že bez bílé, černá černou nemůže být.

R: Čas není ...